

Transit

Irina Bjørnø

Irina Bjørnø

Transit

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=48630546

ISBN 9785005078032

Аннотация

I denne nye bog har jeg samlet alle de artikler, som jeg har publiceret i forskellige aviser og tidsskrifter i Danmark – i de sidste 5 år. De er ikke opdelt i temaer eller i perioder, men de viser sindsstemningen på de tidspunkter, hvor artiklerne blev skrevet. Og hver artiklen afspejler min livsforståelse i transitzonen. Forandringer er nøglen til at forstå verden. Jeg ønsker alle en god rejse til “Transitland”.

Содержание

Intro	7
Det lille hjerte	10
Mit vej til det danske sprog	16
De gode immigranter	24
Integration betyder	30
“Dejligt!”	35
Конец ознакомительного фрагмента.	39

Transit

Irina Bjørnø

Proofreader Inger Guldberg

Illustrator Irina Bjørnø

Photograph Irina Bjørnø

© Irina Bjørnø, 2019

© Irina Bjørnø, illustrations, 2019

© Irina Bjørnø, photos, 2019

ISBN 978-5-0050-7803-2

Created with Ridero smart publishing system

Forfatter: Irina Bjørnø

Tekst redigeret af Inger Guldberg

Foto: Irina Bjørnø

Billeder: Irina Bjørnø (BEL-ART©)

<https://belbooks.wixsite.com/bel-art/>

Billeder fra historie: “Lidt om mig selv” – Kukhtina

Katherina, 2011

BELBOOKS © 2019

<https://www.belbooks.dk>

Copyrights 2019

Intro

Ifølge den danske ordbog betyder “transit” en rejse, som går fra ét land til et andet gennem et tredje land, uden at være underlagt dette lands regler. Transit er også en gennemgang, hvor en person kan opholde sig under transport eller en rejse.

På den måde er vi alle sammen i transitzonen. Vi rejser fra et sted til et andet hele livet igennem, uden anelse om, hvilken regler vi bryder, og hvilke personer og steder vi påvirker, under vores rejse.

Ordet “transit” er også beslægtet med ordet “trance”, som beskriver en sindstilstand, hvor bevidstheden er sat helt eller delvis ud af kraft, og hvor man derfor kan være særligt modtagelig for åndelig påvirkning.

Livet er en rejse fra vugge til grav. Mange af timerne på livets rejse foregår i en trancetilstand, hvor vi ikke aner, hvad vi laver og hvorfor: Forelskelses-trance, vredes-trance, sygdoms-trance. Hvor mange bevidste beslutninger træffer vi egentligt? Vi er alle sammen i en “transit-tilstand”.

I denne nye bog har jeg samlet alle de artikler, som jeg har publiceret i forskellige aviser og tidsskrifter i Danmark –

i de sidste 5 år. De er ikke opdelt i temaer eller i perioder, men de viser sindsstemningen på de tidspunkter, hvor artiklerne blev skrevet. Og hver artiklen afspejler min livsforståelse i transitzonen.

Da jeg kom til Danmark, vidste jeg ikke, hvilke regler der gjaldt her, men undervejs fandt jeg ud af, at reglerne påvirkede mig, og at jeg – måske også – påvirkede reglerne.

Forandringer er det eneste, som gælder i transitzonen. Forandringer er nøglen til at forstå verden. Jeg ønsker alle en god rejse til “Transitland”.

Det lille hjerte

I juletiden snakker alle om kærlighed. Alle har en mening om næstekærlighed og kærlighed til sig selv. Men alle har forskellige meninger om, hvad kærlighed betyder for dem. De vigtigste organer i vores krop er: leveren, lungerne, nyrerne, milten og... hjertet, som er det mindste af alle vore organer (jeg opfatter nyrerne som et organ). Et gennemsnitligt voksent hjerte vejer omkring 300 gram og har en volumen på 200 milliliter – et glas med blod og kærlighed. Sådan cirka.

Fra livets begyndelser er vore hjerter fyldt med kærlighed. Først til mor og far, senere til søskende, bedsteforældre, tanter og onkler, og senere igen til vennerne. Når hjertet bliver mere modent, fyldes det med kærlighed til et bestemt menneske – som vi kalder en kæreste. Men hjertets volumen er den samme. 200 milliliter. Et glas med kærlighed. Nu er glasset næsten fyldt op med kærlighed til familie, venner, kammerater, kæresten, børn og børnebørn. Hver eneste af dem kræver tid og opmærksomhed. Mor og far begynder at blive gamle, og bedsteforældrene er måske døde. Men vores hjerte rummer dem stadigvæk, selvom de er døde. De er i vore tanker, vi besøger deres gravsted på kirkegården, og vi husker deres stemmer.

Er der plads i vore hjerter til mere kærlighed? Jeg har to dejlige naboer, Rene og Tina. De elsker hinanden højt. De har to vidunderlige døtre og en sød kanin. Tina er samlingspunktet

for alle naboerne. De fester sammen, de hjælper hinanden, og de har en plads i Tinas hjerte og hverdag. Men hvis vi skal beregne, hvor mange mennesker vore hjerter rummer og hvor mange vi elsker “rigtigt”, så er det højst 18 i alt.

Hvorfor er tallet 18? Hvorfor ikke 100 eller 1000? Social forskning viser, at vi ikke kan kommunikere dybt med mere end 16—18 mennesker på en gang. Tænk bare på en reception med 1000 mennesker – hvor mange husker du bagefter? Hvor mange har du snakket rigtigt med? Ikke med så mange, vel? Hvis der er mere end 18 mennesker på et sted, så dannes der flere grupper. Det samme sker på en arbejdsplads eller i store familier. Men hvorfor 18?

Der er 24 timer i et døgn. Vi sover ca. i 8 timer (nogle sover mindre). Så har vi 16 vågne timer, hvor vi er på arbejde i ca. 8 timer. Her er vi professionelle, og kærlighed på arbejdspladsen spiller en meget lille rolle (f. eks. når du i frokostpausen ringer hjem og snakker med din søn eller mor). I de otte arbejdstimer er vi ikke kærlige i vore hjertet. Vi er venlige og høflige i vores fremtoning. Generelt høflige og venlige!

Kærligheden gemmer vi til de sidste 8 timer i døgnet. Hvis der er 18 mennesker i vores hjerterum, så har vi kun 20 minutter per person til at vise dem vores kærlighed eller til at mærke deres. Kun 20 minutter! Måske kan vi

“gemme” nogle af dem til at vise vores kærlighed ved særlige lejligheder – når

vi f. eks. besøger familiemedlemmer eller venner. Flere end 18 kærlighedsrelationer kan vi ikke rumme.

Kærlighed kræver tid og bestemte handlinger. Jeg mener konkrete handlinger. Vi kysser vore kære, vi kærtegner dem, vi snakker med dem, vi giver dem gaver, vi rejser sammen med dem og vi deler oplevelser med dem. Vi elsker dem. Vi giver dem os selv og vores lille hjerte.

Kan mit lille hjerte rumme mere kærlighed? Nej! Jeg kan være venlig og høflig overfor andre, men jeg kan ikke rumme flere i mit lille hjerte, så bliver jeg falsk og overfladisk.

Jeg kan ikke elske dem, jeg ikke kender, hvis de ikke er en fast del af min hverdag. Jeg elsker min afdøde mor, min gamle far, min kære lillesøster, min netop afdøde mand og jeg elsker min hund. Jeg har flere venner, som har en fast plads i mit lille hjerte. Dem viser jeg min kærlighed. Jeg er en venlig og høflig person og har masser af bekendte, som ikke er en fast del af min hverdag. De har kun et lille hjørne af mit lille hjerte.

Men jeg kan ikke rigtig “elske” et barn i Indien, som er født invalid og har 8 søskende. Mit lille hjerte kan græde over hans triste skæbne et stykke tid, og jeg kan sende en

pengeseddel af sted til hjælpeorganisation. Men bagefter vender jeg tilbage til dem, som bor i mit hjerte permanent – mine kæreste. Ressourcerne i vore hjerter er begrænsede. Vi kan ikke elske hele verden på samme måde, som vi elsker vore børn. Vi er kun skabt med et lille hjerte.

Oh, kære Gud du almægtige! Hvor er du i al den snak om kærlighed? Du er med, når min veninde bruger en hel søndag på at køre til sin gamle mor i Ålborg med en skål risalamande, selvom hun stadig har ondt i sin brækkede arm efter et fald. Du er med, når min nabo Tina står tidligt op om morgenen for at bage vaniljekranse til eftermiddagens adventshygge med hele sin store familie. Du er med, når jeg snakker med min gamle far på Skype i timevis om hans dårlige mave, alderdomstegn og om liv og død. Du, almægtige Gud er med, når jeg inviterer min lillesøster på en julehyggetur til Berlin.

Men jeg kan ikke rumme alle verdens problemer og tragedier i mit lille hjerte. Det kan jeg ikke – for så bliver jeg falsk og bedrager mig selv. Men hvis vi alle sammen passer godt på de 18 mennesker, som er vores nærmeste, og er venlige og høflige mod alle de andre mennesker, som krydser vores vej i livet, så vil vores verden forandre sig til et bedre sted med mere kærlighed, tryghed og fred.

Kærlighed er ligesom ringe i vandet – hver af de

18 mennesker, som du elsker, kan også danne deres egne 18 kærlighedsringe. Mere kan vi ikke forvente af vores lille hjerte, vel?

God jul til alle! Fred være med jer! Lad aldrig kærligheden forlade dit lille hjerte – eller mit!

Mit vej til det danske sprog Om fru Danmark, flygtninge, kager og sølvskeer

Jeg husker tydeligt, hvordan jeg for første gang stod på Pile Allé foran en boligblok og ringede på dørklokken. På anden sal stod der en ældre, velklædt kvinde og trykkede på dørtelefonen,

så hoveddøren blev åbnet. Jeg tog elevatoren op, og efter kort tid stod jeg foran hende. I døråbningen kunne jeg se en venlig, smilende dame, som vinkede til mig: “Kom ind, lille pus! Fryser du? Hvordan var din dag på skolen? Er alt, som det skal være?” Strømmen af velartikulerede, danske ord kom til mine ører, som en ægte melodi på dansk. Nogle ord forstod jeg, andre forstod jeg ikke, men jeg prøvede at gætte.

Jeg var på Frederiksberg hos Elna Maria Jensen, en af mine første kontakter i Danmark. Hun var mor til Leif, som jeg boede sammen med. Hun var min kommende svigermor og min danske “vise-vært”. Hun “viste” mig vejen til den danske kultur, de danske værdier og de danske familietraditioner. Hun var altid velklædt, med en ren hvid bluse og en knælang, plisseret nederdel, og hun havde en lille, blå sløjfe om halsen. Hendes grå, naturligt krøllede hår var altid velfriseret, og hun brugte en fin, lyserød læbestift. Øjnene var smilende og himmelblå. Neglene var filet og lakerede. Hun bar nylonstrømper og havde nypudsede sko med en lille hæl. Hun talte venligt og duftede diskret af dyr parfume. Når det var koldt, brugte hun en blå jakke med en lille sølv Margrethe Marguerit på venstre revers. Fra lejligheden strømmede en skønt duft af nybagt kage, som for mig skabte en stemning af “hygge”. Hun var meget gæstfri og accepterede mig fuldstændigt fra den første dag.

Jeg kom til Danmark, hendes land, og stjal hendes søn fra

alle de kønne, danske kvinder. Men hun accepterede det. Til gengæld talte hun kun med mig på dansk fra vores allerførste møde. Kun rent og velartikuleret dansk. Sådan gjort hun altid med flygtninge – og jeg var flygtet til hendes land.

Jeg kom til hendes toværelses lejlighed i Pile Allé hver anden dag efter min dansk undervisning på sprogskolen. Her blev jeg integreret og accepteret. Her blev jeg plejet og forkælet med te og de bedste, danske kager og skønne danske historier. Hun viste mig mange fotoalbums med familie billeder. Hun bagte hver gang frisk kage til mig. Jeg har i hendes gæstfri hjem smagt mange, dejlige kager: Klejner, jødekager, søsterkage, kringler. Altid veltilberedte og velsmagende. Hun var – og er – for mig “Fru Danmark” selv: Velklædt, venlig, livsnyder og hjælpsom. Da jeg mødte hende, var hun firs år gammel, og jeg var så heldig at kende hende i tre år af hendes og mit liv. Hun døde tre dage efter min bryllup med Leif, hendes ældste søn.

Hun døde faktisk på grund af sine evige “gode gerninger”. Hun skulle hjælpe sin gamle veninde på halvfems med at flytte til en ny bopæl og blev forkølet i den mørke og isnende kolde november aften. På hospitalet, hvor jeg besøgte hende, gik hun rundt og hjalp andre i stedet for at passe på sig selv. Det kunne hun nemlig ikke. Derfor døde hun på Frederiksberg Hospitalet tre dage efter vores bryllup og blev bisat fra den skønne Frederiksberg Kirke, kun 500 meter fra hendes lejlighed

på Pile Allé.

Jeg husker tydeligt, hvordan hun lå i kisten i det kolde kapel klædt i sin nye, røde kjole og de røde sko, hun havde købt specielt til vores bryllup. Men hun nåede aldrig at være med til vielsen i Køge Kirke.

Efter bisættelsen var alle familiemedlemmer samlet i Pile Allé – men ikke til gravøl, som danske traditioner siger, men til te og kager. Hun havde allerede bagt sine skønne juleklejner, og lagt dem i Irmas blå dåse med blødt papir mellem hvert lag. De kager spiste vi i hendes egen lejlighed i Pile Allé efter bisættelsen. Alle mærkede, at hun var “med” gennem kageduft, billeder på væggene og hendes usynlige venlighed. Hun var og er i mit hjerte. Nu har jeg været gift i tyve år, og jeg kan kalde mig “nydansker”, men hun er stadigvæk for mig den rigtige “Fru Danmark”.

Efter den sidste forårsrengøring fandt jeg hendes opskriftsbog – håndskrevet og med mange af de oprindelige kageopskrifter, som fru Elna Maria Jensen samlede og bagte hele livet igennem. Hun skrev tydeligt navnene på de kvinder, som delte deres kageopskrifter og bage hemmeligheder med hende. Nogle gange tilføjede hun sine egne, korte bemærkninger, og nogle gang skrev hun bare “den bedste”.

Jeg har besluttet at udgive hendes bog med de gamle, danske

kageopskrifter fra min kære svigermor Fru Jensen. Nu er bogen færdig og tilgængelig. Ikke kun for de mange danske kageelskere, men også for alle de nye, meget forskellige mennesker, som bor her i Danmark. 300.000 mennesker er flyttet til Danmark, siden jeg kom hertil. Der kommer mennesker fra hele verden, men jeg er sikker på, at de synes godt om det danske kagebord. Søde sager er god “lim” mellem mennesker – uanset deres kultur og oprindelse. Kager og kærlighed er lavet af det samme stof.

I går fandt jeg, blandt andre ting i vores hjem, en sølvske med et motiv fra H.C. Andersens historie om Den Flyvende Kuffert. På bagsiden af skeen var indgraveret “Kjeld, den 26. april 1942”. Jeg var nødt til at spørge min mand, hvem Kjeld var, og hvem skeen havde tilhørt? Og så kom historien om Elna Maria og flygtningene. Leifs mor var hjemmegående husmor med fire børn, og Leif fortalte mig, at under krigen tog familien Jensen imod 4 krigsbørn fra andre lande: Østrig, Norge og Finland. Otte børn med en forsørger – Elnas mand Sven Åge, som var bibliotekar i Køge. De fire krigsbørn var flygtet fra krig, sult og ødelæggelser. På det tidspunkt var der ikke tale om “flygtningepolitik”, “hjælpepakker” eller “integration”. Man hentede flygtningebørnene på Hovedbanegården i København og tog dem med hjem, og her blev de en naturlig del af familien.

Fra den første dag talte Elna Maria Jensen til de fire meget forskellige børn på dansk. Kun på dansk. De børn var sikkert

ikke født med en sølvske i munden, men Elna Maria købte fire nye sølvskeer – en til hvert af krigsbørnene – og fik hos den lokale guldsmed indgraveret deres navne og ankomstdato. Drengen Kjeld var norsk, og efter krigen rejste han tilbage til Norge. Men han glemte sin sølvske hos Elna Maria. Denne ske har vi nu hjemme hos os, og den fortæller mig noget om, hvordan integrationsproblemer blev løst under krigen hos almindelige, danske familier: Med kærlighed til Danmark og med åbne hjerter.

Der er i dagens Danmark heftige diskussioner om flygtninge. Hvem skal hjælpe hvem og hvordan? Jeg mener, at hvis Danmark skal integrere flygtninge på den bedste måde, bør indvandrerbørn have danske kontaktfamilier fra starten. På den måde kan det ikke gå galt. Men det skal være frivilligt – lige som i Elna Marias familien. Og hvis folk i Danmark ikke er villige til at åbne deres hjem for flygtningene, skal politikerne ikke forvente en god integrationsproces. Hvem gavner ghettoer og religionskonflikter?

Elna Marias kogekunst var vejen til min integration i Danmark. Måske kan I prøve at bage en eller flere af hendes kager hjemme, og måske kan en pakistansk eller tyrkisk familie lide Fru Jensens danske kager. Hvem ved? I hvert fald har jeg udgivet en elektronisk bog “Fru Jensen Kagebog”, som måske kan fremme kærlighed og samhørighed i Danmark. Hvem

vil ikke gerne have et stykke friskbagt og velsmagende dansk kage, sammen med en kop varm te, på en kold november eftermiddag? Der er kun en religion i kagerne: ren kærligheds-kage-religion!

Fru Jensens Kagebog

Irina Bjørnø

BELBOOKS 2013-14

Dansk redigering: Inger Guldberg

De gode immigranter

Jeg mødte Maria på hotellet. Hun havde et venligt smil, store grå-blå øjne og en tyk fletning i nakken. Hun havde et russisk rrrrr i alle de engelske sætninger. Er du russer? Ja! Er du? En almindelig konversation mellem to mennesker fra den samme nation.

Hun var administrator på et turisthotel i Reykjavik, og vores møde fandt sted midt i januars mørke. Jeg kom til

Reykjavik for at fejre min fødselsdag i sneen og i de varme kilder. Hun var kommet til Reykjavik for at skabe et bedre liv og for at finde lykken. Hun kom fra det barske og kolde Sibirien. Klimaet på Island var næsten det samme, men her var vulkaner, gejsere, nordlys og en velorganiseret, tryk tilværelse. De 300.000 mennesker på Island var i stand til organisere sig i et åbent, effektivt og næsten perfekt samfund. Maria var kommet til øen ti år tidligere sammen med sin elskede mand og en lille kuffert. Han havde en god uddannelse som ingeniør i byggebranchen, og hun havde et diplom fra en russisk handelsskole. Begge stammede fra Sibirien – begge var unge og ambitiøse.

Da ny-kapitalismen efterhånden fik overtaget i hele Rusland i halvfemserne, besluttede de to at emigrere. Maria sagde til mig, at de begge elskede vinter, frost og sne, så for dem var der kun få lande at rejse til: Canada, Sverige eller Island. De besluttede, at Island var det bedste valg. Og de tog ikke fejl! De købte enkeltbilletter til Finland, og sejlede videre med et forsyningskib til Island. De havde begge læst de islandske sagaer som børn, og havde siden været forelskede i denne ø med ild og sne.

De vidste ikke så meget om, hvordan de skulle klare sig der, men emigration er altid et eventyr – og tit et udfordrende eventyr. De var begge i trediveerne, og fulde af nysgerrighed og positive forventninger.

Da skibet kom til Reykjavik, tog de direkte til immigrationspolitiet, hvor de blev mødt med respekt og smil. De var nu indvandrere – immigranter. De lod Rusland bag sig, og kom til deres nye land med åbenhed og entusiasme.

De blev straks registreret og fik at vide, at deres kvalifikationer var efterspurgt i Island, men de skulle lære sproget og noget om det islandske samfund. De fik statslån til at betale deres etableringsomkostninger, fik adressen på en billig etværelses lejlighed i udkanten af Reykjavik, og allerede efter en uge var de på universitets skolebænk igen. Her lærte de begge om deres nye sprog og samfund. Her fik de deres første indtryk af det kapitalistiske samfund, som var opbygget af de 300.000 flittige mennesker på Island.

Statslånet var udformet således, at de skulle begynde tilbagebetalingen efter de første to år, i små afdrag og med lav rente – og det gjorde de. Straks efter deres nye uddannelse, begyndte de at arbejde – Sergej på aluminiumsfabrikken og Maria på et turisthotel. Lønningerne var gode, og snart var de i stand til at leje en to-værelses lejlighed midt i Reykjavik, og Sergey kunne købe en brugt bil, så han kunne køre på arbejde. De har endnu ikke børn sammen, men det drømmer de om at få senere.

Sproget var noget vanskeligt at lære, men de var flittige til at lytte til radioprogrammer og kigge på børne-tv, hvor udtalen var klar og langsom. I weekenderne kørte de rundt på Island og besøgte vulkaner, bjerge og varme kilder. I de lange vintermåneder læste de islandske sagaer og så islandske film på deres nye sprog.

For Maria åbnede der sig en helt ny verden igennem Gunnar Gunnarssons bøger og fortællinger, og hun besøgte ofte hans skønne museum, ved siden af den mystiske sø med søuhyret. Sammen med Sergei står hun på ski hele vinteren, og han kan godt lide at ride på de små, islandske heste på grund af deres rolige og jævne gang.

Dette er et meget idyllisk billede af de gode immigranter, som er blevet nyttige medlemmer af deres nye samfund. Maria er tilfreds og lykkelig for at fortælle mig om sit nye, skønne land og dets seværdigheder. Hun organiserede en række udflugter for min mand og mig, så ferien fløj af sted. Før hjemrejsen sagde vi varmt farvel til Island, til vulkanerne, de varme kilder og den søde Maria.

I går kom der en e-mail fra Maria. Hun og Sergei vil komme til København næste forår, og vi skal mødes i mit nye land. Jeg er allerede begyndt at lave planer for dem. Både Maria og jeg er immigranter. Hun har læst mine bøger og digte på

russisk, og hun har læst en bog på engelsk. Dansk er lidt svært for hende – lige som Islandsk er for mig. Vi har begge vores rødder i Rusland, men vores nye “stammer” er i Skandinavien, med grene og blader (venner og bekendte). Vi har begge forladt Rusland. Vi prøver begge at være nyttige i vore nye lande, som giver os ly og sikkerhed.

For omkring 100 år siden forlod næsten 300.000 danskere Danmark for at etablere sig i USA. Hele 10% af den danske befolkning udvandrede til et nyt land – uden sikkerhedsnet, uden penge, men med gode hensigter og håbefulde forventninger. I USA fik de ikke penge eller fri forplejning – nej! De skulle arbejde og gøre sig nyttige i deres nye land fra den første dag. Sådan gjorde Viktor Borge og mange andre. Nogle af dem kæmpede for den Amerikanske drøm i militæret. De var loyale, flittige og pålidelige. På museet i Rebild ligger masser af dokumenter om de gode immigranter fra Danmark. De husker deres rødder, men de elsker deres nye land – USA.

Vi kan lære meget af de gode, danske immigranter og deres rørende og personlige historier. De har hjulpet med at opbygge det moderne, amerikanske samfund. USA's præsident har en gang udtalt de vigtige ord, som er gemt dybt i amerikanernes hjerter.

“Ask not what your country can do for you; Ask what you can

do for your country.”

– John F. Kennedy

“Spørg ikke om, hvad dit land kan gøre for dig, men hvad du kan gøre for dit land

Integration betyder

Der skete noget mærkeligt i går. Jeg fik en gave. En bog. En gammel bog fra 1973 udgivet af Holberg Samfundet. En meget akademisk bog. Kvinden, som forærede mig bogen, er selv journalist, akademiker og forfatter. Bogen var uopskåret og var aldrig blevet læst. Denne bog fortæller om en russisk oversættelse af Holbergs mesterværk “Danmarks Riges Historie”. Bogen var oversat i 1765 fra tysk – og ikke dansk. Oversætteren, Jakov Kosel’skij, var ansat indenfor militæret ved Katharina den

Andens Hof, og bogen indeholder tekster på dansk, russisk, engelsk og latin.

Jeg skærer de lidt gulnede, tykke sider op med min mands antikke brevåbner, og begynder at fordybe mig i en verden af Holberg, Katharina den Anden og historien om, hvorfor den russisk officer, Jakov Kosel'skij, havde besluttet sig for at oversætte Holberg til russisk.

Tiden glider af sted, og jeg glemmer, på hvilket sprog jeg læser bogen. På en side står teksten på dansk, på den næste står den på gammelrussisk, som jeg også kan læse uden besvær, og notaterne er på engelsk. Men jeg bemærker det ikke, og reflekterer heller ikke mere over, på hvilket sprog, der skrives. Jeg danner billeder i mit indre af den gamle, russiske historie om magtsyge herskere i kvindeskikkelse, om Katharinas kærlighedskavalkade med flere mænd på én gang, om oplysningstiden, om de første skridt i demokratisk retning – og om Holberg.

Der skete noget mærkeligt. Det dansk sprog begyndte at danne lige så farverige billeder, som mit modersmål russisk. Jeg bemærkede ikke forskellen. Det var lige så behageligt og fornøjeligt at læse danske beskrivelser, som russiske. Ingen forskel. Og jeg mærkede, at følelsen af kærlighed fyldte mig. Kærlighed til Holberg, kærlighed til Danmark, kærlighed til

denne bog. Og den kærlighed kom fra det danske sprog. Mærkeligt! Ikke fra mit russiske modersmål, men fra min mands modersmål, dansk.

Efter femogtyve år her i Danmark, følte jeg for første gang kærlighed til noget så ubegribeligt, som det danske sprog. Min mands modersmål. Han bragte mig her til Danmark. Han lærte mig om den danske kultur, og de danske skikke og traditioner. Men kærligheden til sproget kan ikke læres. Den kan kun føles. Og netop den dag følte jeg, at jeg ikke mere kunne skelne, om jeg læste på dansk eller russisk – det var lige behageligt og skønt på begge sprog.

Den kvinde, som gav mig den magiske bog, var ikke klar over konsekvenserne af sin handling. Hun var socialdemokrat med stort S i mange år, men for nogle år siden skiftede hun til Dansk Folkeparti. Den handling var ikke mærkelig for mig, fordi jeg også skiftede mit sprog (russisk) ud til først engelsk og senere til dansk. Sådan er livet – i konstant udvikling. Vi skifter tøj, familier, mænd, uddannelser, arbejder, lande og sprog. Alt er i bevægelse.

Men det mærkelige er, at uden kærlighed, giver ingen af de forandringer mening. Hvis du skifter job, men ikke bryder dig om det du laver, vil du ikke trives, og du vil ikke blive i stand at opleve livets lykke. Hvis du skifter land og sprog, men ikke

føler, at du elsker dit nye sprog lige så højt, som dit modersmål – vil du ikke trives og bliver aldrig et lykkeligt menneske i dine nye omgivelser. Forudsætningen for at forstå livet i et andet land, er kærlighed til landets sprog. Ægte kærlighed, som ikke kan oversættes på “Google translate”. Det bliver for mekanisk og uden indføling.

Nu bliver Danmark og Europa oversvømmet med indvandrere og flygtninge. Det vigtigste spørgsmål på dagsordenen er lige nu integration. Hvordan kan de ny ankomne blive integreret? Når de kan tale dansk? Når de ved, hvor mange medlemmer der er i folketinget? Når de ved, hvem Søren Kirkegaard og Pia Kjærsgaard er? Eller når de føler kærlighed til det danske sprog?

Succeskriteriet for integration kan være kærlighed, kærlighed til det danske sprog og dansk kultur. Noget meget mærkeligt og uhåndgribeligt. Kærlighed til sproget – det danske sprog. Kan det spises? Nej! Kan det veksles til penge? Nej! Kan det undværes? Nej! Uden kærlighed, er der ikke trivsel her i Danmark.

Lige nu er der mere end 10% af den danske befolkning, som ikke opfatter dansk, som deres modersmål, selvom de er født her i landet. Dansk er for dem mere det officielle Danske sprog. Sproget i landet. Hvis de har den holdning, og ikke elsker at tale og høre det danske sprog, som de gør med deres “modersmål”, vil de nok aldrig trives her i landet.

Skrevet efter at have læst Niels Erik Rosenfeldts bog
“Holbergs Danmarkshistorie i Rusland”, Gads Forlag, 1973.

“Dejligt!”

For flere år siden blev jeg forgiftet af en svamperet. Jeg fandt

selv svampene, forberedte dem selv, og spiste dem også selv – og jeg blev alvorligt forgiftet. Jeg er normalt god til at se, om svampe er giftige eller ej. Denne gang fandt jeg de første forårsmorkler. Det er nogle af de fineste svampe, som har en vidunderlig smag og ser sjove ud – næsten som en gammel, rynket mand. Men denne gang tog jeg fejl og blev forgiftet.

Muligvis var de svampe en genetiske mutation, og måske var det sket på grund af klimaforandringerne. De kommer måske mere på grund af solaktiviteter end menneskenes miljøsvineri. Måske de var ofre for den evigt, snigende forandring, som driver vores jord videre i udvikling. Alt og alle omkring os forandrer sig. Alt og alle. Darwin kalder den forandring for e-volution – en langsom proces, som er næsten usynlig, men som manifesterer sig i jordens og dens beboeres langsomme forandring. (I modsætning til re-volution).

Dyrene forandrer sig. De adapterer sig til de nye klimaudfordringer, nye påvirkninger som f. eks. Tjernobyls radioaktive udslip, skovenes udryddelse, og de højere temperaturer pga. CO2 udslip. Planter forandrer sig – også svampe. Jeg havde glemt at tage den proces i betragtning, da jeg samlede mine forårsmorkler. Jeg samlede dem ikke i Rusland, men i Danmark, og de voksede ikke i en skov, men ved siden af mit hus.

For mange år siden lærte min farfar mig alle svampenes hemmeligheder, og min farmor lærte mig de traditionelle, russiske metoder til at tilberede dem. Men mine farmor og farfar talte om de russiske svampe, om de russiske skove, om de russiske fødevarer, som er anderledes end de danske. Jeg havde plukket de danske svampe- danske morkler- som voksede i den sandede, danske jord, i en vejgrøft, forgiftet af forbi kørende biler.

For tyve år siden var der ikke så mange indvandrere i Danmark, og der var mest danske og lokale fødevarer på hylderne. Nu kan du møde folk fra hele verden, som bor her i landet, og fødevarerne er også kommet fra alle verdenshjørner. Fødevarerne følger menneskene, og menneskene flytter til de steder, som har de bedste vilkår for dem og deres børn. Denne gamle historie gentager sig igen og igen.

De flygtninge, som strømmer til Nordeuropa, kommer fra krig, økonomisk elendighed og personlige vanskeligheder. Men de vil gerne beholder deres spisevaner, sprog, traditioner og identitet. Og de vil gerne beholde deres drømme. De vil gerne føde mange børn, som kan opfylde de fælles drømme, som de har bragt med sig til deres nye lande. Det er stammedrømme, religionsdrømme og deres retfærdigheds drømme om et fælles paradis. Det er drømme om udbredelse af deres religion – og selvfølgelig drømme om rigdom. De drømme vil de gerne give

som arv til den næste generation – og den næste. Man kalder det for kulturarv, men for mig er dette mere historiske drømme.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.